

Mysterie in Mechelen

Mysterie in Mechelen

Niqy Laemersch

Schrijver: Niqy Laemersch

Coverontwerp: NVL

ISBN:9789462540095

© Niqy Laemersch

1

Te koop
Boerderijtje met grote tuin en schuur.
Gelegen tussen Maastricht en Heerlen.
Vraagprijs €100.000,=
Informatie: Guy Houben van
Limburgse makelaars

'Je weet toch wat dat betekend? Te koop verwaarloosde varkensschuur met lekkend dak, te weinig kamers, geen comfort en een weiland aan de grens van de beschaving. Precies wat wij nodig hebben,' zei Els sarcastisch. 'Wat wil je daar gaan doen? Back to nature?' Els schonk nog een kop koffie in voor zichzelf en haar nicht Roos, die zich ook een tweede stuk rijstevlaid nam.

'Heb je die vanmorgen bij Matthieu Hermans gehaald?' 'Speciaal voor jou,' zei Els.

'Speciaal ook lekker voor jezelf,' kaatste Roos terug.

Roos had bij binnenkomst een vodge papier in Els haar handen gedruwd en gemeld dat ze al had gebeld en dat haar verteld was dat de woning nog altijd te koop stond en dat er vrijdag open huis was vanaf tien uur. Roos was altijd al anders dan de meeste mensen, maar wat Els hier nu van moest denken. 'Wil je de woning dan verhuren? Of wil je er zelf gaan wonen? Daar krijg je toch nooit een hypotheek voor geregeld. Je bent vijftig plus, met prepensioen en je hebt geen eigen vermogen. Of dacht je soms dat ik daar ging wonen? Helemaal alleen?'

'Dat wordt een project voor ons beide.' Els keek haar verbaasd aan. 'Je bent de laatste tijd zo aan het klagen over hoe vreselijk het wel niet is om in de binnenstad van Maastricht te wonen.'

‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘De buren maken te veel lawaai, het uitzicht is verschrikkelijk, het is te warm in de zomer en te koud in de winter, je haat het om voor één persoon te moeten koken,’ somde Roos op.

Els staarde haar met open mond aan. ‘Ben ik echt zo erg?’

‘Ik ken je al mijn hele leven, maar sinds Jo is overleden heb je elke paar jaren een soort klaagperiode. Je vind niks meer leuk, je verveelt je. Ik weet ook dat het niet zo gemakkelijk is om alleen te wonen. Denk je dat het bij mij ieder avond feest is? Daarom dacht ik dat het misschien niet zo’n gek idee zou zijn om de volgende stap samen te zetten.’

‘Ik weet niet zo zeker of ik daar wel op mijn plek ben,’ zei Els. ‘Ik hou ervan in de stad te wonen en mijn vrienden om me heen te hebben.’

‘Die roddeltantes? Dat noem ik geen vrienden.’

‘Maar ik bezit nog niet eens een paar wandelschoenen. Wat wil je dat ik daar ga doen de hele dag? Haken, bloemschikken of misschien kippen kweken?’

‘Probeer het nu gewoon maar. Je bent toe aan een nieuwe uitdaging. Wat is er mis met deze? Vroeger was je nooit zo lastig. Op school was je altijd in voor ieder idee dat ik had.’ ‘Toen was ik veertien.’

‘Nou en?’

‘Ik word ook een dagje ouder.’

‘Je bent net zo jong als je je voelt. Ga vrijdag nou maar gewoon mee, we zien wel waar het schip strandt.’

‘Volgens mij heb jij dit idee al volledig uitgepuzzeld. Wat zullen mijn vrienden wel niet zeggen als ik ga verhuizen naar het platteland?’

‘Die zijn je nu al vergeten. Jullie zien elkaar toch alleen tijdens het uitgaan. Ben je ooit door iemand uit jouw zogenaamde kennissenkring al eens uitgenodigd voor een verjaardagfeest?’

‘Natuurlijk wel.’

‘Ja, in het café om de hoek. Nee, ik bedoel thuis. Of voor een gezellige avond?’ Els moest schoorvoetend toegeven dat ze van de meeste vrienden nog geen telefoonnummer bezat. ‘Nou, kom op dan. Wat kan ons daar nu gebeuren.’

Roos had zojuist afscheid genomen en Els stond haar door haar woonkamerraam na te kijken. Het Heuvelland. Jo ging vroeger nooit met haar een ritje maken door het Heuvelland. Zij gingen iedere zondag na de mis koffiedrinken bij haar schoonouders. Dat was een lange, saaie en vooral ongemakkelijke zondagmiddag. Haar schoonmoeder was niet bepaald onder de indruk van Els. Ze kookte verkeerd, waste verkeerd, poetste verkeerd. En dat kreeg ze iedere zondag weer opnieuw te horen.

Ze hield van Jo en hij van haar, maar toch was hun huwelijk nooit zo passievol als die verhalen die ze las. Haar leven bestond uit poetsen, wassen, koken en de kinderen verzorgen. Jo ging werken en had zijn hobby's. Hij ging 's avonds of in het weekend biljarten, legde graag een kaartje of ging met vrienden vissen. En ook Els haar vriendinnen hadden precies hetzelfde leven. Soms dacht Els, kon je gewoon de naam van iemand overnemen als je eens wat anders wou. Hoewel, het werk was overal hetzelfde.

Ze had lang ja en amen op alles gezegd, tot op een dinsdagochtend plots haar schoonmoeder was overleden. Ze had een hartaanval gekregen en was rustig weggezaakt. Jo was sprakeloos geweest voor een hele tijd en Els had voorzichtig en heel stilletjes de regie overgenomen. En op een mooie zomerdag niet al te lang erna had ze haar man, schoonvader en kinderen verteld dat ze een baantje had genomen. Vooral haar schoonvader was er ondersteboven van, zoiets deed je toch niet als getrouwde vrouw.

Maar Els had de vrijheid geroken en in de maanden die volgden leerde ieder zijn plaats in het huishouden kennen. Niet dat dat vanaf het begin vlekkeloos verliep. Verre van. De

witte was kwam al eens lichtroze of grijs uit de wasmachine. De biefstuk werd zwart van buiten en felrood van binnen geserveerd op het bord. De hond was nog niet uit geweest en ze wisten niet wiens taak dat was maar konden daarna ruziën over wie het karpet moest schrobben. De was hing nog buiten als het regende. Het toilet werd al eens met afwasmiddel gepoetst, net zoals de ramen. Els lachte ermee, ze voelde zich weer even achttien. Uiteindelijk had iedereen toch zijn draai gevonden.

Toen was ook haar schoonvader plotseling overleden. Aan een hartaanval. Jo was een beetje bezorgd geworden en had een afspraak gemaakt met de huisarts. Die stuurde hem door naar het ziekenhuis, maar omdat het bijna zomervakantie was werd de afspraak uitgesteld. Want zo dringend zou het wel niet zijn. Helaas bleek dat wel zo te zijn. Jo stierf een week voor de afspraak.

En ineens vond Els het leven even niet meer zo leuk. Ze stopte met werken zodat ze thuis kon zijn voor haar kinderen. Ze had geen zin meer in vergaderingen en uitjes en bijeenkomsten en lastige klanten. De meeste mensen wisten dat ze er nu alleen voor stond, maar hadden geen idee hoe ze op haar moesten reageren. Als ze nu toch gewoon met haar zouden praten. Vrienden belden na verloop van tijd steeds minder vaak, uitnodigingen bleven soms uit en af en toe liepen ze een andere straat in als ze Els tegen kwamen.

Na anderhalf jaar was Els het beu en verhuisden zij en haar kinderen naar De Heeg. Een nieuwe wijk aan oostkant van Maastricht, vlakbij Gronsveld. Met veel groen en een klein winkelcentrum, speciaal bedoeld voor jonge gezinnen. Een nieuw begin. Daar hadden ze verscheidene jaren gewoond. Tot John en Laura in Amsterdam aan de universiteit gingen studeren. Els bleef achter in een leeg huis met drie slaapkamers. De kinderen kwamen in het begin nog wel langs in het weekend. Voornamelijk zodat mama de was kon doen en hun wat extra's toe kon stoppen. Maar Amsterdam is een

wereldstad en na verloop van tijd was er voornamelijk telefonisch contact. De kinderen vroegen weleens of ze boos was, maar Els zei dat ze maar eenmaal jong waren en dat dit ook bij het leven hoorde.

Ze bekeek haar financiën en opties, pakte weer alles in verhuisdozen en vertrok naar de binnenstad. Daar was zojuist een nieuw project gestart, Wonen boven winkels. Els vond het heerlijk. Een klein maar comfortabel appartement zodat ze snel klaar was met het onderhoud. En als ze de voordeur uit ging stond ze meteen tussen de mensen. Ze kreeg nieuwe vrienden die ze wekelijks en soms zelfs dagelijks trof in een van de vele cafés die Maastricht rijk was. Ze vierde verjaardagen, Carnaval en kerstmis zonder dat ze van ook maar een van hen wist waar ze woonden of wat hun telefoonnummer was. Dus was het harstikke gezellig totdat Els naar huis ging, want daar wachtte niemand op haar. Er waren wel mannen die ze onderhoudend, charmant of aardig vond, maar het was nooit iemand zoals Jo.

Haar kinderen woonden ver van haar vandaan, zo had John een baan gekregen in Japan waar hij nu al verschillende jaren verbleef. Hij had zijn vriendin Suki daar ontmoet en ze dachten na over trouwen en kinderen krijgen.

Haar dochter Laura was samen met haar man vertrokken naar Australië voor een stage, hij had een vaste baan aangeboden gekregen en ze hadden besloten te blijven. Els had nu twee kleindochters waar mee ze telefoneerde, zodat oma op de hoogte bleef van al hun avonturen down under. Hoewel Els niet bepaald arm was, was een vliegticket voor Australië toch prijzig. Ze vloog eens per twee jaar er naar toe en verbleef dan een maand bij hun.

Els klaagde soms graag maar zei nooit iets hierover tegen haar kinderen. Ze waren gelukkig met het leven dat ze zelf hadden gekozen en Els wou hen niet verplichten tot het maken van keuzes. Gelukkig was Roos er altijd voor haar, vooral nadat Jo was overleden. De nichtjes waren samen naar

school gestuurd in Valkenburg, waar de zusters probeerden hun iets bij te brengen. Hoewel ze tot de beste leerlingen van hun klas werden gerekend, waren ze vooral befaamd om hun dwaze streken. Ze moesten soms wekelijks tot de orde geroepen worden, waarna ze braaf aan hun straftaak begonnen. De laatste jaren was er veel ophef ontstaan over misbruik in de katholieke kerk, maar Els was heel gelukkig geweest in Valkenburg en kon zich ook niet herinneren hier ooit iets van gemerkt te hebben.

Na hun opleiding ging Els in Maastricht werken en kon Roos beginnen op een school in Heerlen. Het contact bleef maar werd minder intens, ze zagen elkaar soms alleen op verjaardagen van familieleden. Nadat Els getrouwd was had ze wat meer tijd omdat ze niet meer mocht werken, maar Roos was de hele week druk bezig met lesgeven, opdrachten nakijken en lessen voorbereiden. Daar kwam bij dat Jo nu niet bepaald onder de indruk was van Roos. Hij vond haar chaotisch, veel te uitbundig voor een vrouw en vooral eigengereid.

Aangezien Roos nog altijd alleen was, was ze gewend haar eigen ding te doen. Maar bij de begrafenis was Roos aanwezig en in de moeilijke tijd erna kon ze altijd bij Roos terecht. Toen de school waar Roos les gaf moest reorganiseren, werd haar een prepensioen aangeboden. Ze ging naar huis, belde Els en samen bespraken ze de financiële problemen die op de loer lagen. De week erna ging ze akkoord. Van toen af was alles weer zoals vroeger. Er werd dagelijks gebeld, ze gingen samen erop uit en zagen elkaar wekelijks voor koffie met rijstevlaai. Het was ook altijd Roos met wie Els de dingen besprak waarmee ze problemen had. Ze gaf advies maar drong nooit haar mening op, dat was wat ze zo prettig aan haar nicht vond. En Roos had gelijk gehad vanmiddag. Het leven dat ze nu leidde was haar gaan tegenstaan, zo helemaal alleen in de grote stad. Het was tijd voor de volgende stap in haar leven, een frisse start.

2

Via de Rijksweg die in Maastricht begon, waren Els en Roos al vroeg vertrokken. Vandaag gingen ze het huis bezichtigen. Ze waren juist door Keer gereden en gingen nu een bergje af, waarbij ze tegen de volgende opkeken. Aan beide zijden van de weg lagen groene weiden met aan het einde daarvan grote donkere bomen. Ze zagen fruitbomen staan en passeerden een paar huizen. De zon scheen voorzichtig door het wolkendek heen en er waren al een paar bloemen tevoorschijn gekomen, ondanks het slechte weer van de laatste tijd.

Els voelde zich ontspannen, ze vond het altijd al heerlijk om de stad te verlaten en op het platteland de frisse lucht in te ademen. Het herinnerde haar aan vroeger, als ze tijdens de zomervakanties op bezoek ging bij de familie van Roos. Ze kon zelfs de vlaai nog ruiken die speciaal voor haar gebakken was geworden die ochtend. Omdat Els en Roos beide geen broers of zusters hadden, hadden hun ouders besloten dat het prettiger voor hen was als ze de vakanties samen konden doorbrengen. Ze konden het gelukkig erg goed met elkaar vinden ondanks het feit dat ze zeer verschillend van karakter waren. In die tijd was het heel normaal om neven en nichten bij elkaar te brengen zodat de ouders gewoon konden gaan werken. Zo hadden de kinderen speelkameraden en het was gezonder op het platteland te leven.

Ze waren Gulpen gepasseerd en moesten volgens Els dadelijk naar links, maar volgens Roos naar rechts.

'Links.'

'Rechts.'

'Links.'

'Rechts.'

‘Uit welk jaar is die kaart eigenlijk?’
‘Ik kijk helemaal niet op de kaart.’
‘Hoe moet je dan weten waar je heen gaat?’
‘Waarom denk jij altijd dat ik mijn weg niet kan vinden?’
‘Je hebt toch helemaal geen auto.’
‘Nou en?’
‘Bussen en treinen stoppen alleen waar zij willen, die vragen niet waar je precies moet zijn.’
‘Aan het stoplicht moet je dadelijk rechtsaf.’
‘En waarom denk je dat?’
‘Omdat dat op dat verkeersbord staat, heb jij soms een bril nodig?’ Els keek verbouwereerd naar Roos. ‘Gaan we nog? Zo komen we zeker te laat.’
‘Het stoplicht staat op rood, ik kan toch niet zomaar doorrijden omdat we anders te laat komen.’
‘Als je dan even naar het stoplicht wil kijken?’
Groen, geweldig dacht Els, wellicht moest ik toch eens over een bril nadenken. Ik heb ’s avonds ook al zo’n moeite met lezen. Misschien moeten ze de teksten eens wat groter schrijven.

De weg slingerde door het dorp Partij en liep verder naar Mechelen, gelegen in een dal langs de rivier de Geul en omsloten door akkervelden.

‘Als we het huis bezichtigd hebben, stel ik voor dat we een wandeling door het dorp maken. Zo zien we meteen welke winkels en diensten Mechelen ons zal bieden.’

‘Kan bieden. Ik heb nog geen ja gezegd. We zouden alleen informeren naar de mogelijkheden.’

‘Ja, ja. Dus een rondje om de kerk en dan gaan we op een terrasje genieten van dit geweldige voorjaarszonnetje. Bespreken we de kosten.’

‘Waarom heb ik het vermoeden dat jij al een plan van aanpak hebt opgesteld?’